

A Magyar Nemzet margójára

2018 április 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Megsz?nt az egyik legikonikusabb konzervatív brand.

Bevallom, sajnálom, hogy a Magyar Nemzet nem jelenik meg többet. De igazából, már 2015. februárja óta sajnálom. Én ezen a napilapon n?ttem fel, (és pár dolog mellett) a Magyar Nemzet miatt szerettem volna újságíró lenni.

Álmom volt, hogy egyszer ott dolgozhassak. Ezek után nem adja meg nekem az élet, hogy a magyar konzervatív újságírás eme bástyájánál dolgozhassak. De most már nem is sajnálom.

Eme személyes sorok után jöjjön a felhorgadás!

Olvastam az utolsó (?) lapszám címoldalán az alapító dédunokájának sorait, és felment az agyvizem.

2018. ÁPRILIS 11., SZERDA

Polgári napilap
LXXXI. évfolyam, 83. szám
I. kiadás
Ára: 235 forint
Előfizetőknek: 118 forint

ALAPÍTOTTA PETHŐ SÁNDOR

Magyar Nemzet

80

1938. augusztus 25.–2018. április 11.

A Magyar Nemzet újságírói a Globus Nyomda szedőtermében, az ólomszagot ontó rotációs körforgó gép mellett gyülekeztek. Pontban éjfélkor behelyezték az utolsó ólomhengereket, felzúgott a hatalmas vasszerkezet, nem sokkal később már ontotta magából az első példányokat. A gépet aztán leállították, a festéktől még nedves újságoldalakat a mester átnyújtotta *Pethő Sándornak*. „Hoc opus, hic labor est" (Ez a feladat, ez a küzdelem) – idézte *Vergiliust* Pethő. 1938. augusztus 25-e hajnalán így indult útjára homlokán a 12 pont betűivel a Magyar Nemzet.

Fáj az emlékezés, a nagyapámtól hallott történet felidézése. Tegnap bekövetkezett az, amitől szíve mélyén mindenki tartott, ha a lélek nem is vitte rá, hogy hangosan kimondja. „Megszűnik a Magyar Nemzet" – röpítette világgá a hírt az internet. Aztán arról értesültünk, hogy tárgyalások zajlanak a lap újjászületéséről. Akármilyen fordulatot vesznek is az események, az bizonyos, hogy a Magyar Nemzet fontos korszaka a mai nappal lezárul. A történelem viharai kétszer ítélte hosszabb hallgatásra lapunkat. Először 1944 márciusában. A németek bevonulását követő napokban a Gestapo emberei feldúlták a szerkesztőséget. A munkatársak közül *Parragi Györgyöt* Mauthausenbe, *Baráti Huszár Aladárt* Dachauba deportálták, *Lendvai Istvánt* a nyilasok verték agyon. Másodszor a magyar forradalmat eltipró Vörös Hadsereg budapesti bevonulása némította el 1956 novemberében a Magyar Nemzetet.

A hadra kelt idő most újból végigsöpört rajtunk. A kései utódok kezéből ismét a politika ütötte ki a tollat 2018 áprilisában. Pethő Sándor szavai metsző pontossággal adják vissza jelenlegi helyzetünket: a szószék „hirtelen, egy titokzatos földrengés érintésére omlott össze alattunk". Az alapító főszerkesztő ezt az első szám beköszöntő vezércikkében írta, korábbi napilapja, a Magyarság váratlan szélsőjobboldali pálfordulására utalva. A sors különös fordulata, hogy Pethő keserű szavait az utolsó számban dédunokája kénytelen idézni.

A búcsú pillanataiban eszembe jutnak elnémított lapunk nevezetes korszakai. A háború előtti, a legszebb, amikor a Magyar Nemzet az elsők között rántott kardot az embertelen eszmék elleni küzdelemben. Reményt adott az üldözötteknek, bátorította konzervatív-liberális olvasótáborát. A koalíció éveiben már a hatalomra törő kommunistákkal szemben, a polgári világ megőrzéséért folytatta a harcot, hogy azután elszürkülve-kiüresedve élje át a legkeményebb Rákosi-időket. Ám még akkor is sikerült búvópatakként megőriznie valami keveset a Magyar Nemzetnek régi önmagából. Aztán felidézem a többit: ötvenhat forradalmi számait, a hetvenes-nyolcvanas évek másodvirágzását és azt a szerepet, amit a Magyar Nemzet a rendszerváltozás motorjaként 1988 és 1991 között betöltött.

Korszakhatárra érkezve most már nyugodtan idesorolhatjuk a 2015 februárját követő időket is. Hogy mi volt a titka a Magyar Nemzetnek a négy évtizednyi kommunista diktatúra idején, amelyben élete felét kénytelen volt leélni, mit jelentett a New York-palota második emeletén lakó szerkesztőséghez tartozni, azt érzékletesen fogalmazta meg lapunk egykori munkatársa, *Javorniczky István*: „1976. október elsején teljesült akkor már erős vágyam: az akkor legtekintélyesebb magyar napilap, a Magyar Nemzet pályakezdő újságírója lettem. A Magyar Nemzetnél dolgozni akkoriban rangnak számított. A szakmán belül és kívül egyaránt másképp néztek az emberre, ha azzal kért interjút valakitől, hogy ettől a laptól jött. A Népszabadság a hatalmat jelképezte, a Magyar Nemzet a szelíd, de határozott másságot. Korántsem a nyílt szembenállást a fennállóval szemben, de a nüanszbeli különbséget a hivatalos szemlélettől."

A méltatlan történelmi helyzetek fogságából a Magyar Nemzet előbb-utóbb mindig kiszabadult. Ne feledjük, azért is, mert szerencsére akadtak olyan munkatársak, akik hittek a változás lehetőségében, hogy Pethő Sándor lapja visszanyeri régi fényét. Ugyanebben hittünk mi is, amikor 2015. február 6-án, ezen a groteszk, csúfondáros eseményekben bővelkedő napon megszabadulva az egyre fojtogatóbb gyámkodástól, új munkatársakkal kiegészülve visszatértünk hagyományainkhoz. Szellemünk kifejtésének e lap hasábjain, ahogy Pethő Sándor írta 1938-ban, ettől a pillanattól kezdve valóban nem volt más korlátja, „mint tulajdon lelkiismeretünk, tehetségünk és meggyőződésünk".

A Magyar Nemzet 2015 tavasza óta ostromlott várhoz hasonlított, a hatalom a nagy múltú lap elpusztítására törekedett. Munkatársait málg hívogatták a kormányzati sáncok védelmében dolgozó orgánumoktól, arra biztatva őket, hagyják ott az újságot. Ígértek vagy fenyegetőztek, ahogy éppen dukált. Mi lassan megszoktuk a ránk rakott terhet. Megtanultunk árnyékban élni. Ahogy lapunk legendás színikritikusa, *Mátrai-Betegh Béla* írta a hetvenes években: „Ezerszerte inkább árnyékban élni, mint kiszáradó, elkérgesedő érzelmekkel sütkérezni a napos oldalon, kíméletlen, erőszakos, kegyetlen és elvakító fényben."

A fájdalom belső szava most, az utolsó szerkesztőségi munkanapon, mindennél erősebb. Mégsem búcsúzunk. Elhallgatni sem fogunk. Várunk, reménykedünk, imádkozunk. Mert lehet egy újságnak bárki is a tulajdonosa, azt pontosan tudjuk, hogy a mi igazi „gazdánk" az olvasó. Akit nem hagyhatunk cserben.

PETHŐ TIBOR

Peth? Tibor ugyanis ahhoz hasonlítja a bezárást, mint amikor a nyilasok, vagy a kommunisták hallgatatták el a Magyar Nemzetet, szerinte megint a „politika" miatt nem jelenik meg többé az újság.Kedves Tibor! Hát nem! Nem a politika miatt nem jelenik meg többé a Magyar Nemzet, hanem egy hataloméhes ember miatt, aki a családod

újságját, az egyik legnagyobb konzervatív márkanevet, három éve egy neofasiszta, azóta ballibsi irányba átállított párt szolgálatába állította.

Ezt a cikket, amiben temeted a Magyar Nemzetet 2015 februárjában kellett volna megírnod! Amikor elárultá(to)k a nemzeti oldalt bagóért, és a sárba tiportá(to)k a családod olyannyira szeretett „magyar nemzetét”. És, bár így legyen lottó ötösöm, el?re megmondtam, hogy ezért is Orbán Viktort fogjátok okolni, holott, azért, hogy többet nem jelenik meg a Magyar Nemzet, kenyér (most már nem) adó gazdátok, Simicska Lajos a b?nös, nem más.

Neked pedig, kedves Peth? Tibor van egy ajánlatom!

Létezik a Magyar Nemzet 2015. szeptember 1-e óta, csak most már az van ráírva, hogy Magyar Id?k. Olvasd! És emlékezz dédapádra, mert rosszul gondolod, hogy a Magyar Nemzet „konzervatív és liberális” napilap, a Magyar Nemzet konzervatív és szabadelv?. Volt. (Sajnálom.)

Csókol benneteket:
Eleméry T. Olivér

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló